

Констатује се да су на главни претрес приступили: заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић, да су приведени оптужени Поповић Бранко, Грујић Бранко, Славковић Драган, Филиповић Сениша и Драгићевић Драгутин, да су приступили браниоци, адвокат Шалић Миломир за оптуженог Грујић Бранка и Драгићевић Драгутина и Кораћ Ивана, те адвокат Перковић Мирослав, који се јавља за оптуженог Поповић Бранка и за оптуженог Филиповић Сенишу и за Славковић Драгана, као и пуномоћник оштећених, адвокат Драгољуб Тодоровић.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес **НАСТАВИ** и да се у наставку доказног поступка саслуша сведока Саво Михајловић.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА САВА МИХАЈЛОВИЋА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви Сава или Саво?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Саво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Михајловић или Михаиловић?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Михајловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са «ј»?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Име Вашег оца?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Обрен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године сте рођени и у ком месту?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: 04.04.1945. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У месту?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: У Зупцима, општина Шеховићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сада живите?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Сада живим у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У граду баш?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која адреса?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Змајевац 5-Д, 17/4 Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте можда у сродству или у завади са оптуженима Грујић Бранком, Поповић Бранком, Славковић Драганом, Кораћ Иваном, Филиповић Сенишом или Драгићевић Драгутином?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни у завади?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте као сведок пред судом дужни истину да говорите. За давање лажног исказа кривично се одговара. Предвиђена је казна затвора до пет година. Ја ћу Вас сада замолити да прочитате текст те заклетве ту која се налази испред Вас. Наглас, ако може.

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Ви нисте дужни да одговарате на поједина питања, уколико бисте себе или неког члана породице изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Имате ту један папир на коме пише сведок «К», па Вас молим да уколико то лице будете имали потребу да помињете или ако Вас ми будемо питали, да не кажете његово име и презиме, већ тај, то слово које се налази поред тог имена.

Сведок Саво Михајловић, од оца Обрена, рођен 04.04.1945. године, у Зупцима, општина Шеховићи, живи на адреси Зворник, ул. Змајевац 5-Д, 17/04, несродан, није у завади, упозорен, опоменут на дужност казивања истине, након што је положио заклетву пред судом, наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде је у току кривични поступак против ових шест поменутих особа због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. У оптужници Тужилаштва за ратне злочине помиње се више догађаја, а наиме, оптуженима се ставља на терет присилно пресељење цивилног становништва из села Козлук и Скочић у јуну 1992. године и злочини у Дому културе у Челопеку, на Пољопривредном добру Економија и на месту званом Циглана. Значи, све је то период мај-јули 1992. године, па ћу Вас ја сада позвати да нам испричате, да ли Вам је нешто познато о неком од ових догађаја. Изволите.

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Да ли могу да седнем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете, да. Само мало спустите тај микрофон. Изволите.

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Хоћете Ви да постављате питања или да ја причам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, Ви испричајте шта Вам је познато и да кренемо мало отпочетка, где сте Ви радили у то време, да ли сте били у Зворнику уопште у том периоду, ако сте били, да ли сте били запослени? Изволите.

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ја сам 30. јуна 1991. године пензионисан. Дотле сам радио у Општинском СУП-у у Шеховићима. Али и пре тога сам радио у СУП-у Зворник. После пензионисања сам живео претежно код оца у Шеховићима. Рат ме је

затекао, такорећи у Зворнику. Непосредно пред та дешавања, осетио сам да ће бити гужве, па као и највећи део српског становништва, повукао сам породицу у место рођења. Игром случаја се то десило некако непосредно пред почетак тих ратних дејстава. Добро се сећам, у повратку из Шеховића одмах испред Зворника, наишао сам на барикаду, тако да нисам могао да прођем. Значи, нисам могао отићи у стан и одатле сам отишао код једног пријатеља у Челопек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то отприлике датум?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: То још није, мислим, не знам ја, да Вам право кажем, што се тиче тих датума, знам врло мало датума, а то је када сам дошао у полицију поново и када сам дошао, после сам био и у војсци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Био сам код тог пријатеља као цивил, с тим што су ту биле те сеоске страже и онако, једноставно, придружио сам се њима необавезно. И тај сам рат ваљда, онако слушајући причу, провео сам тамо на том подручју до 24. априла. Мој бивши колега покојни Славко Ерић негде око дан, два пре тог 24., упозорио ме да сам ја припадник резервног састава МУП-а и да треба да пређем код њих. Схватио сам ја шта значи то и отишао сам. Тада је та станица Јавна безбедност, ако је можемо назвати, јер је било врло мало људи, била стационирана у Стандарду. Начелник те станице био је човек кога ја нисам познавао, неки Пантелић, име му не знам. Командир те станице био је овај са, овај «К», сведок «К».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А помоћници његови?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Помоћник је био Славко Ерић и то је једини помоћник који је био пре рата помоћник, а оно су све били обични милиционари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Славко имао тада још некога као помоћника?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ја не знам, јер сам ја одмах распоређен у онај цивилни део. Било је ту пар тих жена српске националности које су радиле оне опште послове и ја са њима, тако да даљу структуру станице милиције, како се даље то развијало, нисам се упуштао у то. Знам да је било врло мало, неких петнаестак свега полицајаца, оних предратних, јер је зворничка станица негде по систематизацији бројала негде око 54 полицајца, а да је било знатно више Муслимана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, 54 активних полицајаца је било?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Да, да, то пре рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то само говорите за град или и за све ове полицијске станице окол?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: То је било на општини Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На целој општини?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: На целој општини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Била је ту и Станица милиције за безбедност саобраћаја. Она је имала знатно мање, али њене су биле ингеренције знатно шире, покривали су се ти, не зову се магистрални путеви, да, тако, магистралне путеве и ту је било сасвим мало, уствари, нарочито пред почетак рата, негде око 1990. године када сам ја из те станице премештен у Шеховиће, дошло је до уједначавања броја активних полицајаца, уствари, фактички свега и активних и резервних, усклађивања са бројем становника на подручју општине, а однос је био негде отприлике 60 на према 40 у корист Муслимана. Право да Вам кажем, није ме интересовало, ни пре

рата ко је дошао, ко није дошао, ко је отишао из станице милиције, јер знао сам да сам ја завршио свој радни век.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То када се Ви враћате, кажете, у цивилни део, то је који април већ? Рекли сте, знате тај датум.

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ја знам да је 24., да сам 24., отприлике, када ме је Славко упозорио, ја сам 24., тада је дошао, 24. априла, дошао у станицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Стандард?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: У Стандарду је била станица. Имали смо можда једно три, четири оне канцеларије. Ту смо, сада колико смо ми остали ту, можда пет до десет дана, колико, одмах су нас пребацили горе у град, премештени смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Ви радите, које је Ваше радно место?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, знате, како, оно је био, раније је био по цивилној, по овој, тој организацији предратној, шеф одсека за правне и опште послове. Међутим, руку на срце, није било тих, нисмо ми могли много што-шта да радимо, јер једноставно нисмо имали са чим да радимо. Тек када смо прешли у град, полиција је смештена у хотел, а овај цивилни део, поготову овај женски свет, они су ишли кући нормално. Некако се радило ту скоро као и у нормално време, али се је, али смо увели неко дежурство од нас цивила, ако затреба нешто, негде нешто да се, на услузи, фактички, били смо на услузи полицији ако затреба те папирологије. У зграду СУП-а нисмо могли ући поприлично дуго, јер је та зграда била фактички неупотребљива за рад. Све је било растурено, поготову те евиденције. Све када се, и она архива, све је то растурено и ми смо, мислим најмање десетак дана радили само на томе, да се доведе у ред, да покушамо да то средимо. Основни задатак нам је био у то време око тих пропусница, издавања личних карата и даље се радило око пасоша. Међутим, имали смо проблема са пасошима и са обрасцима, свим обрасцима свих оних, не знам лична карта, саобраћајне дозволе, возачке дозволе, дозволе за ношење ватреног оружја. То ми нисмо нашли када смо сређивали. Значи, били смо без тога, а знам, добро се сећам, када сам дошао у станицу, тада ме је Славко упознао са привременим документима до набавке нових и ми смо то, на неки начин, тако отаљавали. Тек, не знам да ли је то био јуни или је то био крај маја, знам да су набављене оригинал документа и онда се радило као што се и после радило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта подразумевате под оригинал, печат неки посебан или шта?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта подразумевате под оригинал документима?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, она стварна, законска документа, личне карте оригинал, личне, јер ми нисмо имали, нисмо нашли ништа. Највећи проблем нам је био што је нестао тај суви жиг за пасоше и ниједан пасош се није могао ту регистровати, него се морао носити у Бијељину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су тражили људи пасоше?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су тражили пасоше?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Тражили су сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: И Муслимани и Срби. Било је ту доста интересантно да оно што није решено било, што није било завршено, ми смо нашли

те пасоше, јесте да су били разбацани, али нашли смо, па смо и то се давало како је ко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поменули сте неке пропуснице? Шта је то?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неке пропуснице сте мало пре споменули?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: То је пропусница за кретање по граду и прелазак у СФРЈ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то увео?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ја знам да ме је, не знам ко је то увео, ја знам да ме је Славко упознао о томе, о пропусницама и тако је то речено и тај начелник је рекао, то ћете радити и ми смо то радили. Ко је дошао, сви су долазили да узимају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то полиција радила?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пропуснице?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не, пропуснице, него су се радиле те пропуснице управо код нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то кажем, да ли је полиција издавала пропуснице за кретање по граду?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, тај цивилни сектор, цивилни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато да је територијална одбрана неке пропуснице издавала?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не сећам се, јер нисам ходао, нисам гледао, нисам видео, то се не сећам да ли је још неко давао. Знам да је било доста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте били у хотелу када сте прешли?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Е не сећам се, знам да, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дуже, краће, колико?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли дуже време или краће?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ми смо цивилни сектор раније исељен одатле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из хотела?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Да, раније исељен, ми смо, ја врло мало сам, можда сам четири ноћи спавао у хотелу, више нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где сада долазите?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Одлазим у свој стан, ту ми је стан близу и онда радим, идем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када из хотела прелазите у полицијску станицу право?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, ја мислим да је то крај маја, да ли је друга половина маја, ту, не могу да се сетим, право да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то она предратна полицијска станица?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Да, да, предратна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то једна зграда?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је још у тој згради, да ли има још нешто, неко још?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Нема нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Орган, само полиција?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У близини ње, да ли има неки?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Био је само, одмах зграда се наслања на зграду Скупштине општине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још неки орган ту општински?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Онда смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Управе, нешто?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има ту још неки орган управе?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Са друге стране је био, била је зграда Суда за прекршаје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С друге стране, чега?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Двориште, са друге стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи у истом дворишту?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Имали смо ми двориште, СУП је имао своје двориште, па одмах се надовезује зграда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Суда?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Суда. Мислим да је ту била и зграда «Новог извора», да ли је «Нови извор», зграда «Новог извора».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви радите ту, кажете, и сада прелазите ту половином маја, крајем маја?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Долазимо у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У СУП?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: У СУП.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И до када сте ту временски?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ја сам био ту до 27. јула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До када?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Јула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јула?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Тада је дошло до смене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш тог дана?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Дошло је до смене у командном кадру. Између осталог, ваљда је примљен и човек за стално који ће радити ове послове, јер мени је речено да обављам те послове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шефа општинских и правних?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Док се то не реши питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тај посао радили, шеф општинских и правних послова?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Да, тако, тако, међутим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко долази уместо Вас у јулу?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви престајете?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ја када сам отишао из те станице, нисам се више враћао, једино ако ми затреба нешто од докумената. Ја мислим да се нисам вратио сигурно две или три године у ту зграду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хајде, испричајте нам сада шта се дешава, то мај, јуни и до 27. јула, а ово што нас занима, везано за ове догађаје које сам Вам ја?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ево само да Вам кажем, везано за, који је проблем, нешто нам је печат, па смо ми морали да носимо наше пасоше у Бијељину

и да оверавамо. То се отприлике могло дешавати два пута, евентуално и три пута у седмици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Бијељину да морате да идете?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све до 27. јула?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Све дотле, молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све до 27. јула?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не, не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Да, да, тако је, за читаво време док сам ја био тада, јер није се, ја не знам како се није могло набавити, то није била моја надлежност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је могло да се иде до 27. јула у Бијељину?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било проходно?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ја сам често ишао. Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било проходно?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, јесте, да Вам кажем, било је и проходно. У почетку се претежно ишло преко, пређе се на мост Мали Зворник, па онда се иде доле на Шепак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па се пређе опет мост?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Јесте, пређе се мост.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Шепка и у Бијељину?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, ишло се и преко Козлука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Бијељину?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви ишли лично или неки службеници?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ја сам претежно ишао, понекада, понекада је неко од тих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био 27. јула начелник полиције, да ли се сећате?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Био је Василић Маринко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 27. јула?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: До 27. јула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су онда и њега сменили?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је та смена изгледала? Да ли је то било нешто мирним путем или неким хапшењима, да ли Вам је то нешто познато?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: У станици милиције, није, било је хапшења по граду, али у станици милиције није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ја мислим, после када сам, ја то нисам знао, али после одређеног времена када сам разговарао са начелником станице Маринком, он ми је рекао да је поднео захтев раније, пре тога свега, поднео је захтев, да ли је већ под оптерећењем од свега тога, видео сам да је био, онако се изгубио, изгубио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико пре тог 27. јула?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Био је болеснији, мислим, ослабио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико пре 27. јула кажете да је поднео?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Наводно, да ли је три, четири дана, не знам, тако некако, он је причао, два, три дана или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате, у том периоду, да ли је било неко хапшење по граду, неких челних људи, некога?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Како мислите, од стране, чега?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да су дошли неки специјалци, да је било неко хапшење?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: То је дошло 27. јула су дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: 27. јула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко, испричајте нам.

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ти специјалци су дошли, а одакле, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из ког места?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, не знам, не знам ја одакле су они, не знам ја. То су мени непознати људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико тих је дошло?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели, да ли сте били ту?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, видео сам, видео сам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте видели, испричајте нам.

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Видео сам тих, видео сам сигурно десетак људи, тих специјалаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су дошли?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Били су ту у згради СУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дошли у СУП?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ми смо били у СУП-у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам.

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Они су ваљда ноћу хапсили те.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су радили?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ваљда су они ноћу те хапсили, те људе, те паравојске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претходне ноћи?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када долазе код Вас, након што су их ухапсили или?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Да Вам кажем, ја не знам кога су све ухапсили, како су их ухапсили, само знам да сам дошао изјутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде Ви шта знате, Ви нам реците.

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Када сам дошао ујутру на посао, видео сам пред зградом обезбеђење тих непознатих људи. Ушао сам нормално у зграду и после се то брзо завршило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, шта кажу, који су ти људи, да ли сте нешто сазнали, кога хапси, зашто?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, ваљда је то послата јединица, ваљда, да ли је то са Пала, да ли је, да ли из Бијељине, да ли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели, кога су ухапсили?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели кога су ухапсили?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико људи?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта раде у згради ту? Да ли су ту некога дошли да хапсе?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не, нису ту, ја не знам, ја сам. Ми смо отишли свако на своју, знате како то изгледа, када дођеш са стране, свако је отишао у своју канцеларију, није хтео нигде изаћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте чули после, кога су на крају ухапсили?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, ухапсили су, хапсили су те паравојске. Била је ту ваљда, егзистирала је ту «Жуте осе», ваљда је била и неког Пиварског, да ли Пиварског, да ли онога, био је још један са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, колико су тих људи из тих група ухапсили?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Нисам то чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где су их одвели?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Одвели их у Бијељину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је тада ухапшен неко од неких челних људи из Зворника?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Тада није, ја нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули? А када јесте, да ли је било нешто да јесте?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Мислим да те, од стране власти, да нико није био хапшен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само те паравојске?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где су боравиле те паравојске, где су становали?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ја то не знам, право да Вам кажем, ја знам само за ту јединицу Жуће, «Жуте осе».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Она, била је ту једна зграда, то је четвороспратница, да ли је то била приватна, претпостављам да је била приватна зграда, близу СДК, прекопута поште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Четвороспратница?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта са њом?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта са том зградом?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, била је зграда и шта?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Они су били у тој згради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Живели?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ту су егзистирали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту су их?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Тада, када сам их ја видео, ту су, ту су живели, ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту су живели?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ту су становали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли их после није било када су ови дошли?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, да се вратимо на ово. Шта се дешава у мају, јуну, јулу?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за Челопек, Дом културе?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ма, јесам, да Вам право, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, шта нам о томе знате да кажете?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ја знам, знам ја та места од раније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питам Вас у време рата?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Шта се дешавало, ја стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви чули, ја Вас то питам, не шта нисте.

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ја сам, знате како, избегавао сам и нисам веровао тим гласинама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којим гласинама?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Те ухапшен овај, те ухапшен онај, јер обично су причали, прича се по граду, те је било овога, те је било онога. Ја знам где су сви ти објекти и приликом мог одласка у Бијељину и повратка, ја нисам могао да приметим, нисам могао да видим, а да Вам право кажем, нисам ни хтео да видим да скрећем негде не знам у те објекте, да видим да ли има нешто. Најближи објекат на том путу јесте тај Дом у Челопеку. То је била једна старија зграда, знам да је била ту и продавница, одмах прекопута, на три, четири метара била је једна кафаница и то је било поприлично живо, а Челопек је прилично густо насељен и стално је била флукутација тог кадра. У том периоду било је, малтене, сви су били они војноспособни, били су ангажовани и нормална ствар да је било ту и униформисаних људи, јер обично су људи ишли по сменама, седам дана буде, не знам на линији, седам дана кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте пролазили током јуна за Бијељину, кажете, једно два пута недељно?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте видели ту? Да ли је било неких ту униформисаних, ту око Дома, да ли сте чули да су у то време неки људи ту затворени?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ја нисам то чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Нисам то чуо, нити сам обраћао, јер то је на једној оштрој кривини и када се иде, мора се увек водити рачуна, иначе црна тачка, ту је доста саобраћајних незгода било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су Дивичани исељени крајем маја?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви слабије чујете?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Слабије чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, ја ћу да се примакнем. Да ли сте чули да су Дивичани крајем маја иселјени из Дивича, Дивичани?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Да, јесам чуо, али не знам где су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате где су отишли?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не, не знам где су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Када сте Ви чули шта се десило у Челопеку, пошто, кажете, тада нисте у јуну знали? Када сте чули?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Верујте нисам чуо док сам био у полицији, можда тек после, када сам отишао из полиције, био сам два месеца одсутан из Зворника. Био сам на селу, па тек касније, онда ме после позивом ангажује ме полиција, војна полиција доводи ме у војску, тако да сам остао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када сте чули?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Тек сам у септембру чуо да причају људи. Онда сам радио на бензиској пумпи у војсци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта да причају?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Од септембра па надаље сам радио на бензиској пумпи у војсци, за војску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, и шта причају људи?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: И онда кажу да су људи кажу да је било ту привођења, али врло, овако понеко, отприлике од оних мештана који нису по мом закључку, познавао сам тих неколико мештана, који су волели да причају. Био сам убеђен да они лажу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којих мештана, чега мештана?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Мештане тамо око, у Каракају, око бензиске пумпе који живе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су они казали?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, причали су они да, наводно, да је било, да је било притвараних у тај Дом. Ја то нисам веровао, а од полиције и полиција је некада навраћала код мене, никада нико ми ништа није рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за Економију, за Циглану, да су ту били људи затворени?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, Економију знам, али нисам ништа чуо. То тек сам ја чуо, али не верујем, да Вам кажем, Циглана је, пут се наслања на Циглану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ја не верујем да сам могао, јер има надвожњак и са надвожњака се све види шта се дешава доле у Циглани и ја никада нисам могао приметити и не верујем, просто не верујем да би неко то, да сам ја био на нечијем месту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да пређемо на Козлук. Да ли сте били 26. јуна у Козлуку?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, то нам испричајте.

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ево, видите. Ја нисам знао уопште шта се дешава око тог Козлука, мада сам пролазио и раније. Било је ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте примећивали када пролазите?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Обично ништа, ништа посебно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неке барикаде када дођете до Козлука?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Није било барикада, тада када сам ја пролазио, није било барикада. То је већ касније мало, није било барикада. Било је само горе у Табанцима, негде испред, буде патрола.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја не знам ни када кажете тада, ни касније, не могу то?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Патрола полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, када кажете тада, ни касније, када мислите, тада, а када касније?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Мислим, ја сам, отприлике, највише, најчешће ишао тамо негде половином или крајем маја и јуни, крајем маја и јун ишао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је тада било, а када касније?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: У почетку, у почетку, мислим да сам у току маја више ишао преко, преко Малог Зворника, преко Србије на Шепак, а онда сам у јуну ишао и доле и право да Вам кажем, ја нисам ништа приметио посебно. Нормално су се кретали, нисам се задржавао ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су се кретали?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Људи су се кретали по самом насељу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ван насеља, да ли сте видели?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, то нисам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, да ли су они могли да излазе из Козлука, да ли Вам је познато то?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ваљда су могли, ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: То не знам, ваљда су могли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви знали неке Козлучане?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Знао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знали сте?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Знао сам поприличан број.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поприличан број? Па, да ли су радили у то време, да ли су ишли на посао?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Није нико тада радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте виђали те Козлучане у граду?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Виђао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Виђао сам, у пролазу сам виђао, не могу се сетити имена, јер знате шта, давно је то било. Ја онако по фацама сам могао да се сетим да сам виђао те људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они кажу да су били ту затворени у окружењу, да нису смели да иду нигде из града, из места, осим два, три представника?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Да Вам кажем ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете, виђали сте их, колико њих сте виђали у јуну?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Виђао сам ја те људе, ходају, то је, као кроз Козлука има она једна главна улица и можда има тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја питам у граду, ван Козлука?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: А ван Козлука?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: У граду?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, људи су се кретали, људи су долазили у СУП да траже пропусницу и никоме није спречено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су могли да оду ван?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: И свакоме је било исто написано, иста пропусница, да пређу, ко је хтео да пређе и тамо у Југославију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта би са њима?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, ми када дамо пропусницу они иду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, да се вратимо, рекли сте, били сте тамо.

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: У Козлуку?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Обично сам у Бијељину ишао после доручка, доручак је негде од 10 до пола једанаест и враћао сам се. Када сам дошао, ушао у Козлук, има једна кривина, па онда правац и одмах сам приметио тенк на средини, у том центру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је значи негде око 10 сати?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Близу 10, то је, не знам, ту негде око.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте Ви кренули, у Бијељину?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: У Бијељину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ким?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Са аутом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чијим?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Аутом СУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био са Вама у ауту?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Сам, ја сам стално сам ишао. Јер нисмо ми имали полиције, јер нисмо могли, јер било је врло мало полиције. Полиција се ангажовала, морала се ангажовати на одржавању јавног реда и мира. Колико су они успели то да одраде, ја то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сами крећете у Бијељину?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: И пролазим кроз Козлук.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Е, када сам дошао ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тенк, где стоји тенк?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где стоји тенк тај?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Он је био тамо у центру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У центру. Колико тенкова?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ја сам видео један је ту био, није више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сигурни?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Сигурно један, да ли је било негде на страни, ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели један или можда и више?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Један само, само један ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто кажете, да ли је било негде на страни?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, да Вам кажем, да ли је било ту по страни, тамо и овамо или, на том главном правцу, само је био тај један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У центру места?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Видео сам два, три војника. Било ми је, био сам просто изненађен, тенк, са мало војске. Нисам ни препознао, нисам ни видео

старешина тог тенка, нисам знао ни ко је, а одмах сам полако доле прешао, прешао сам један мостић, приметио сам колону аутобуса, да ли је био, не знам, мислим, аутобуса и камиона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико тога?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не могу да се сетим, нисам ни обраћао пажњу. Толико је то било изненађење, видео сам пар полицајаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колона, где стоји колона тих аутобуса и камиона?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Од, од, има један мостић од центра на путу у правцу Бијељине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На путу поређани?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где пар полицајаца стоји?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Око аутобуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте их знали, који су то били?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, то су били припадници резервног састава милиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А резервни полицајци?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Јер, видите, организација милиције на општини Зворник, свака месна заједница имала је станицу резервне милиције и зависно количини, броју становника одређивао се и број полицајаца. Пошто је Зворник био више насељен муслиманским живљем, било је и више тих полицајаца. Ја то знам док сам радио у СУП-у тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То причате пре рата?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Пре рата, док сам био пре рата, јер сам ја радио са том резервном полицијом. Ех, шта се дешавало у међувремену, док сам ја био, док сам радио у Шеховићима, ја то не знам, али знам да активног полицајца нико није могао издвојити, јер била је пракса раније да вођу патролног сектора упутимо за командира станице милиције у месној заједници, али сада, то се није могло урадити, јер је било врло мало полицајаца који су остали у тој станици милиције Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што значи да, шта, резервни полицајци су били?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Била је резервна полиција. Колико је било у тој станици, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да кажете да су то били локални, из места?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Да, локални, из тог места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познавали тих пар полицајаца резервних који ту стоје?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Знате шта, овај, то је из виђења овако именом, да саставим лик и име, то сигурно нисам препознао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они Козлучани?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они Козлучани, ти полицајци?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Опет нисам чуо добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су из Козлука?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, претпостављам, требало би да јесу из Козлука, јер свака месна заједница је бирала, људе, распоређују се људи из тог места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, колико је Козлук имао Срба?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: То ја сада не знам, знам да је имао доста мање него Муслимана. Ех, када је било, када су почела та дејства, каква је била структура те станице, то само зна Славко Ерић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За коју станицу причамо?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: За сваку станицу, он је тада знао, јер је тада он водио и настојао да у свакој месној заједници оспособи ту станицу да ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те локалне?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Да, локалне станице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био и Петко Панић?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ја Петка Панића знам, да Вам искрено кажем, не знам га као старешину, јер никада није био раније старешина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тада у рату, шта је био, то раније шта је био?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: У почетку је био обични полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А после?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: А касније ваљда је напредовао, да ли је био понмоћник, да ли је био командир, да ли, ја то не знам, брзо се то мењало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро, када је Славко Ерић погинуо? Да ли на почетку или на крају?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Да Вам кажем, знам да је погинуо, не могу да се сетим, знам да је отишао у Каменицу, да активира ту станицу резервне милиције у Каменици и када су се враћали, Муслимани су направили заседу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то у том периоду било?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Да, то је било у мају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био жив када је био овај Козлук када Ви идете?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Козлук, није био жив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није више био жив?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто њега помињете везано за Козлук, не схтавам?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Зато што је он раније Козлук одрадио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је одрадио?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Одрадио ту, успоставио организацију те станице милиције, зато, највероватније, да су се вршиле попуне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, када је он погинуо, ко сада бива?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Е не знам ја, јер, видите, ми смо отишли, цивилни сектор је отишао у зграду СУП-а, полиција је била одвојена од нас. Тај живот у полицији, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, долазите Ви, пар полицајаца. Колико је то пар полицајаца, то би требало да буде два полицајца?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Можда четири, пет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Четири, пет?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Можда четири, пет са ове стране улице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су они?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Они су били поред, поред аутобуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стоје?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Да, стоје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су наоружани?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су наоружани?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ја мислим да су били наоружани, нисам запазио, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта раде они ту?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Они су обезбеђивали. Разговарао сам овако да питам шта се то дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, нисмо још дотли дотле. Ви сте, колима идете ка Бијељини и Ви сте застали?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ја сам застао, ја сам, ја сам застао ту. Ту је била, отприлике, њихова станица, била је једна стара зграда, предратна, аустријска зграда, чини ми се и у тој близини ја сам стао и питао сам некога, шта се то дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога, некога?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Полицајца. Он ми је рекао, исељава се Козлук.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исељава се?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Да. Како се исељава, каже он, не знам, једноставно, не знам. Нисам био задовољан одговором. Оставио сам ауто ту, вратио сам се до онога тенка и ту сам нашао Бранка Студеног, то је активни старешина, био је активни старешина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време је био шта?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Био је активни старешина. Која му је дужност била, ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је активни старешина, чега?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Припадник Војске Југославије, активни старешина Војске Југославије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била тада Југославија, војска?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Он је дошао тада пре, ваљда је дошао пре, у току рата, када је дошао. Знам да је по професионалности био, ваљда је имао и чин поручника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви упознали њега?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, ја сам њега упознао можда, тамо не знам када смо прешли у зграду СУП-а, он је навраћао тамо и онда су ми рекли, знам да је нешто гањао и око тих возила, око дозволе и тако. Онда су ми рекли да је то Студен Бранко, да је активни официр, да, ето возила, мислим да је око возила и онда сам га чешће овако виђао у пролазу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где га видите тог дана?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Њега сам нашао поред тенка. Са њим сам остао можда једно, једно краће време, верујте да Вам кажем, у то време уопште нисам, није ми пало напамет да мерим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и шта причате за то краће време?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Он ми је исто рекао да се исељава Козлук. Питао сам га, шта ти радиш овде, како си ти довео тенк овде и ја онако мало у шали, два, три човека ти могу разоружати. И он каже, ја сам овде, не знам ни ја шта сам. И видим свакоме је стало да не прича. Ја сам полако, пешке отишао назад, сео у ауто. Можда, не, мислим да сам видео још, био је ту још Риђошић. Он је био инспектор у Тузли, али видео сам га. Која му је улога била, ја не знам. Само знам да је био у војној униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је он тада био у Зворнику*

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је радио, да ли сте га виђали?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не. Виђао сам га у пролазу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У граду?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Познавали смо се, из Тузле још, ја сам често док сам радио у Шеховићима, често сам ишао у Тузлу на састанке и онда сам га доле виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оданде сте га знали?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оданде сте га знали, из Тузле?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Из Тузле, од пре рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како не знате шта је радио када је дошао у Зворник, где ради?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, знате шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже, он је радио у СУП-у првих десетак дана. Да ли сте га виђали ту?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Можда је он радио у СУП-у, али тамо где смо ми били, ја га нисам виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А сада, тог дана у војној униформи?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Био је у војној униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где њега видите?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Видећу га ту негде поред, пролази, и он је ишао. Када сам ја ишао одозго, он је ишао одгоре према том тенку, да ли је према тенку, да ли, углавном горе негде је ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био са тим Бранком Студеним? Да ли је нешто причао са њим?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Претпостављам да је отишао код њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли сте попричали са Риђошићем?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Врло мало, врло мало, јер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте попричали?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Јер нисам знао шта ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, баш зато, да ли сте га питали шта ради?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га онда питали шта ради, пошто нисте знали?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не, питао сам ја њега, некада, једном раније када сам га видео у граду, шта ради, није ништа рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него тог дана, шта сте попричали?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Исто сам ја, и њега сам питао шта се то дешава, каже, исељава се Козлук. Ето, то је то све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нисам схватила, кажете, свакоме је било стало да не прича, зашто да не прича?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, Ви кажете, свакоме је стало. Да ли је то Ваш закључак?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Када сам га ја питао раније некада, шта радиш, он каже, ради се нешто и ја по природи, онда размислим сам, ради свој посао, немој се интересовати за другога и тако сам и радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Риђошић Драган је саслушан код нас и он каже, тог јутра да је он дошао тамо и каже да су била три, четири тенка. Ви видесте један?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ја сам видео један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И каже да је он дошао са Бранком Студеним испред своје војне формације да обезбеди лице места на позив Студеног? Да ли сте Ви схватили да они ту нешто обезбеђују? Рекосте, они резервни полицајци обезбеђују?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не, нико ме ништа није, зато што сам ја, зато што је то све било брзо, а ја сам био тако изненађен, јер нисам знао шта се то дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, рекли сте малопре, резервни полицајци обезбеђују?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте питали, па кажете, нисам био задовољан одговором. Зашто би Ви требало да будете задовољни?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Зато што је штуро било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто би Ви требало да будете задовољни?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, мислио сам да ми каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви ту дошли службено или не ту?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не, не, не, ја сам случајно, мој задатак је био да идем у Бијељину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто би требало онда да будете задовољни одговором, не разумем?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, интересовало ме је шта се дешава, јер први пут видим тако нешто и чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А из ког разлога Вас интересује?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Како из ког разлога, чега, није ми јасно питање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вас интересује то? Малопре кажете, свакоме је стало да не прича, а сада кажете, интересује Вас. Да ли Вас интересује службено или из радозналости, из чега?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Из радозналости, шта се дешава, откуд сада наједанпут да се исељава тај живаљ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви, пролазећи кроз Козлук, до тог дана, кажете, често идете у Бијељину?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видели некада неко пуцаље, да ли сте чули ту да се напада тај Козлук?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Нисам никада то чуо, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа нисте од тога чули?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви имали утисак да је њима угрожена ту сигурност, док живе ту у Козлуку? Да ли су они били угрожени, Козлучани?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, ја, право да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До тог дана када одлазе?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ја нисам, једноставно нисам имао никаквих информација ни да су угрожени ни да су неугрожени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питам Вас, када пролазите, да ли видите, да ли можете нешто да закључите?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ја сам безбедно пролазио и безбедно пролазио, саобраћај се одвијао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било ту борби некаквих?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је била ту линија далеко, разграничења од тог села?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Била је горе у брдима, горе у брдима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У односу на Козлук?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, не знам ја, право да Вам кажем, ја тај део терена, а ја знам само тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то далеко од тих?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, можда пар километара је било, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви док сте радили у СУП-у, да ли сте Ви ишли у борбе неке, да ли сте били мобилисани, док сте ту, мај, јуни?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Није ми јасно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ишли у борбе као полицајац?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не, далеко од тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Нисам, нисам био униформисан уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли знате да је нека полиција била мобилисана, која је радила као резервна полиција, па повремено иде на линију? Да ли Вам је то познато? Да ли је било тога?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Да Вам кажем, полиција је била одвојено од нас и сада, шта се дешавало. Ја знам да је врло мало сам са тим начелником.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите на униформисану полицију?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, нема друге, да Вам кажем, униформисана полиција. Ја знам да тај, нисам познавао тог начелника Пантелића и моја комуникација са њим је била толико колико треба да примим нешто што треба да одрадимо ми и да га известим о томе што ми радимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Вам још кажу ти резервни полицајци ту што стоје?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Нисам чуо добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Резервни полицајци, шта Вам још кажу, обезбеђују?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: То је било и ја више нисам хтео ништа да питам. Видео сам, било ми је јасно да се исељава и те појединости ме нису интересовале. Одмах да Вам кажем, гледао сам у аутобус, били су празни. Све је било празно, ништа није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте видели људе, Козлучане? То нам не испричасте ништа.

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ја сам видео са леве стране, има, био је то Дом, да ли се још настављало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дом, чега Дом?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Њиход Дом те културе, како су га звали, углавном, знам да је била ту нека и кино сала. Иза тог Дома видео сам да има, пролазе људи, видео сам, баш су пролазили и када сам ја наишао одозго из Зворника, двоје, троје људи је прошло у правцу тог, да ли је то баш у правцу Дома, али више овако полулево од тог Дома.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има тај Дом двориште неко?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, ја знам да је био неки простор, а сада, да ли је то било двориште, да ли је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте се задржали Ви укупно, када стајете колима да видите шта има?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, не верујем ја да сам се задржао више од пола сата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пола сата?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не верујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За тих пола сата, колико сте видели Козлучана ту на улици, у центру, било где?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Нисам се ја, када сам ја отишао горе, када сам се вратио, од полицајца према тенку горе, мало сам журније ишао и нисам обраћао пажњу, него сам више размишљао, онако, одсутно, размишљао шта се то све дешава. Одозго када сам се вратио, видео сам једно можда три, четири да прођу и више нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су имали у рукама нешто, неке ствари, нешто?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Нисам то обраћао пажњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Нисам обраћао пажњу. После сам сео у ауто и отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како овај Риђошић каже да је стекао утисак да сте Ви ту били присутни као неки командир полиције и да он мисли да сте Ви те људе довели, те полицајце? Да ли можете то да нам прокоментаришете?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, могу да Вам протумачим на овакав начин. Риђошић је дошао у току рата на подручје Зворника. Раније никада није, не знам да ли је био некада у Козлуку, то ја не знам, али знам да никога није било од активних полицајаца, јер активног полицајца је могао знати, могао га је бар видети горе, а не верујем да је могао знати резервног полицајца и ја сам био видео, он мене и претпостављао је, пошто сам се ја вратио до Студеног, горе до тог тенка, претпостављао је да сам ја, пошто сам ја једини њему познат, претпоставио је да сам. ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био надређени тим полицајцима резервним ту?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: То је њихов командир, ја не знам ко је био командир тада те станице милиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту у Козлуку?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био ту командир неки, да ли сте видели некога да њима?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, не знам ја, право да Вам кажем, ја не знам, али је станица морала имати командира, командира, заменика и помоћника. Е сада ко је био, ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули неко пуцање за тих пола сата?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не, нисам ништа чуо, све је било мирно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули после да су неке куће на Мархошима паљене, да је неки дечко рањен, неки Галиб Хаџић?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ја сам из Бијељине се вратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У колико сати?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не знам, то у поподневним сатима је било, али вратио сам се, не преко Козлука, него сам ишао, из Бијељине сам се вратио преко Лознице. Била ми је пракса да се, када идем преко Козлука, да се враћам из Лознице

преко, тамо преко Малог Зворника, чисто из приватних тих разлога, да се у Лозници нешто купи, да се донесе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате, око колико сати? Да ли је то исти дан се стигли у Лозницу?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, то је, колико је могло бити, сигурно једно два, три сата после тога, два, три сата, док сам ја одрадио, нисам се пуно ни задржавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда у Лозницу?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Сат, два и онда сам се вратио и отишао тамо и вратио сам се, а мислим да сам до пет сати био у Зворнику, у станици милиције и онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, у повратку нисте пролазили кроз Козлук?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не, нисам пролазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта сте чули увече, сутра, да ли сте чули да одоше ти људи?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Није се ништа чуло, па да Вам кажем, ја нисам ништа ни приметио, није се ништа ни чуло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, да ли сте чули да су отишли сутрадан?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Е, то нисам чуо, то нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули да су отишли?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Нисам чуо уопште, јер ја нисам затекао те моје раднике у станици, горе у СУП-у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које Ваше раднике?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Који су радили, који раде са мном из моста тог одсека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Они су отишли, ми смо радили, отприлике до четири сата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сутра, није ваљда то, још сте месец дана радили у СУП-у?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: А касније сам ја, сутрадан сам ја чуо да су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам, шта сте сутра чули, испричајте?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Чуо сам да су се иселили, да се иселио Козлук.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вама познато, да ли су се они добровољно иселили?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не знам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Али, знате шта, формирао сам једно моје мишљење. На основу онолико људи које сам ја видео, у том обезбеђењу, да то никако није могла бити присила, јер са тако мало људи, ја као бивши старешина, не бих се усудио померити пет, шест кућа. Е сада, ко је, како то одрадио, да ли је то била присила, да ли је то било добровољно, ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажу ови Козлучани да је ту много, много више људи било и у маскирним униформама код Ватрогасног друштва и у разним другим униформама, наоружаних и тако даље?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Знате шта, када су у питању те униформе, у тај, то је по мени почетни период рата, то је било опште шаренило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, о броју људи говоримо.

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Е сада о броју, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте Ви полицајаца видели, кажете, два, три?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: То је било на подручју општине опште шаренило униформисаних људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, говоримо о Козлуку. Колико полицајаца укупно сте видели?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, можда, овамо је било испред можда четири, пет људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А војника, војника?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: А војника је било, два, три око тенка, можда два, три. Да ли је било, видео сам, када сам се срео са Риђошићем, видео сам можда још једног, евентуално два тамо даље, тамо где им је она, тај Дом. Е сада, ко су то били људи, ипак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико је то сати, око пола десет, десет ујутру?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не, не, иза, иза, после, после пола десет, јер ја сам кренуо из Зворника после доручка, а обично доручак је био око десет сати и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је Скочић отишао са њима, село Скочић?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Касније сам ја то чуо да причају да се и Скочић, али прошао сам доле, ништа нисам приметио. У Скочићу ништа нисам приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви познавали команданта штаба територијалне одбране Зворника?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, јесам га познавао, врло мало сам знао тог човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се звао?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Звао се Марко Павловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је он радио, где је седео?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ја то не знам где је, ја сам га видео први пут када смо прешли у станицу, у хотел, када се полиција преселила, јер доле у сали хотела и у кухињи се хранила полиција, храниле су се те службе, не знам које су радиле у општини и ту сам видео и рекли су ми да је то тај Марко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Био је униформисан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било, отприлике, у односу на онај 24. април, датум што Ви помињете?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: То је касније, касније доста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су Вам рекли да је то?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Да је то Марко, командант штаба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Командир штаба. Где је било седиште тог штаба после тога када Ви из хотела долазите у зграду СУП-а?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Претпостављам да је то било где је била зграда штаба ТО и пре рата. То су просторије Секретаријата за народну одбрану, па у приземљу је био штаб, а на спрату је био Секретаријат народне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то је у односу на СУП, колико удаљено?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Штаб је био одмах прекопута општине, не прекопута поште, прекопута поште, зграда Секретаријата за народну одбрану и штаб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ви у односу на то, колико сте далеко?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ми смо удаљени можда једно двеста метара у правцу Сарајева од поште, од центра града.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли сте виђали тог човека после?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До када сте га виђали?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, ретко сам га виђао, можда некада у граду у пролазу да сам га видео. Видео сам га некада можда и када прође, дође у СУП, али ретко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је командовао војском у Зворнику, у том периоду мај-јуни?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате то?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не знам, јер ме уопште то није интересовало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, шта се десило са имовином ових Козлучана када су они исељени?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Шта се десило тада, ја не знам, само знам касније, да су ту насељене избеглице, јер после одређеног времена, знам да су масовно долазили људи из Тузле, из Живиница, из средње Босне и онда је била при општини једна комисија која је делила те станове тим избеглицама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте сазнали да су ови из Дивича отишли, из места?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, да Вам кажем, временски не знам, не могу се уопште сетити, али сазнао сам, то су ми причали полицајци. Неко је од полицајаца међусобно када су причали доле у приземљу, у дежурани, да је исељен Дивич.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте ту сазнали, зашто је исељен?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Исељен, нисам ја, претпоставио сам да је то, право да Вам кажем, да је исељен, зашто, јер знам да је мали простор Дивича, знам да је на путу самом, мада тај пут није био проходан, тада није био проходан пут за Сарајево, ето, на тој страни није био проходан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: На Дивич, одмах мало даље, наслањали су се тамо Каменица, исто муслимански крај, изнад горе веже се Кула, где су, у почетку се могло видети на Кули, баш на самој Кули, могли су се видети те «зелене беретке» да су ходале, јер, та Кула је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Дивич исељен пре него што је та Кула град пала или после?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не знам то када је исељен. Право да Вам кажем, ја сам запамтио ове датуме, када сам дошао, када сам отишао и када сам поново дошао у војску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам схватила, шта сте хтели да кажете то за Дивич, пут није проходан, па шта, какве то има везе са њиховим одласком или нема?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Видите, са моје тачке гледишта, ја сам претпостављао, када није пут проходан, горе даље, да је повезан Дивич са

Каменицом, са, не знам како се зове, заборавио сам то село, Ново Село, јер се надовезују та муслиманска места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, па?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па сам мислио да су једноставно, могли се тамо повући, јер било је, знам, причали су ми, а и одређен број Муслимана ми је причао после када је то све завршено, та активност у Зворнику и када је Кризни штаб преко радија позвао становништво да се врати, онда ми је причао мој колега Рамо Сулејмановић, да су се они повлачили горе, управо баш на та муслиманска подручја и према Снагову, да су ишли према Тузли. Јер, његова је жена остала у СУП-у да ради, па сигурно до почетка јуна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато, да ли је била нека бригада војске у Зворнику?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Да, касније, касније је била бригада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи, касније?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Зворничка бригада, молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, када касније?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Мислим да сам добро запамтио да је та бригада била после онога свега што се дешавало у Тузли. Онда сам видео у граду све познанике и питам, где сте, шта је било, каже, бригада, формирана бригада и сада је то било приликом формирања, претапале су се јединице у територијалне те одбране, претапало се и формирана бригада са својим оним структурама и сада мене није интересовала структура те бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је била, где је била команда?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Она је била смештена у Стандарду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Стандарду. А ко је био командант те бригаде?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ту се мењало доста људи, ту се мењало доста људи, ко је био командант, ја сам знао да је био, помињали су неког Благојевића, па су помињали неког Василића, па су после, када сам ја отишао у војску, онда знам, био ми је командант Пандуревевић Винко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте били, кажете, полицајац у цивилу за време тог периода. Да ли се сећате, каква је била ситуација у граду, безбедоносна? Да ли је било борби, пуцања у Зворнику у периоду мај-јуни?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: У том периоду када смо ми дошли, из Стандарда када сам дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је мај?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Није било ту пуцњаве, овај, али је била нека психоза, био је страх, владао је страх. Право да Вам кажем, мени није било свеједно ни ходати, доста непознатих људи. Знам да су ми причали ти моји сарадници, када виде младе људе високо подшишане, плаше се, каже, то је језа, то је исто као пред рат, јер је пред, непосредно пред рат Зворник био пун таквих непознатих људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су ти непознати људи?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су ти људи, одакле су они?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, ту још док нису почела дејства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, ко су они?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, то се представљам да су били и Муслимани и Срби, са стране дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а после када више није било у граду наоружаних Муслимана, ко је био?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: То су били, отприлике, припадници тих паравојних јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте чули нешто да су они радили?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули нешто да су радили они ту?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, ја, онолико колико знам, отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви видели неку такву ситуацију у граду?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Да су они ишли у акције негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У борбе?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Да, у борбе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како су се у граду понашали? Да ли сте чули нешто?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Овај, па мало су онако били комотни, били су комотни, тако да је свако од њих стрепео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли су правили неке проблеме?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, ја лично нисам видео да су правили, а причало се да су правили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Причало се по граду, по кафићима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где да праве проблеме и какве врсте?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: По кафаницама, овако више су волели да пију, лумпују, па било је ваљда и између њих, међусобних обрачуна, туча, ето то је то што ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је био однос њих са полицијом и са територијалцима? Да ли је ту био неки однос?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Био је лош однос, да Вам кажем, био је лош однос.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како то знате?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Полиција је настојала да заведе ред, међутим, није то могла урадити полиција и због малог броја људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колики је тај број био?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ја знам да је било, у почетку 15 људи, није могло бити више, око 15, 16 људи, активних полицајаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, резервних ових?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Касније, највероватније, касније ту је била у самом Зворнику та станица милиције, где је исто формирана станица резервне милиције, па су највероватније после, како су долазиле избеглице, па је долазило ту и активних полицајаца из других општина и онда се вероватно ширио тај број.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И какве су проблеме правили, нисам схватила?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, правили су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, пију по кафанама и какав је то сада страх што пију, шта?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Било је ту туча, било је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за убиства нека у Зворнику, у том периоду, да ли сте чули да је убијен неки човек у периоду мај-јули 1992. године?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Овај, убијен, наводно да је убијен један човек у међусобном обрачуна. Е сада, ко је са ким.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, уопште мислим у Зворнику, да ли је било мртвих људи?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ја то нисам приметио, јер ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам питала да ли сте видели?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Видите, овај, ја сам био овамо у Челопеку до 24., када сам дошао, за мене је то све било, само што нисам многе фаце, многе познанике нисам ни видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам Вас питала за познанике, питам Вас, да ли Вам је познато у периоду мај-јуни месец, да је било мртвих људи на територији општине?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Није ми било познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вам познато?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Није било познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Господине Михајловићу, у том периоду ратном да ли је полиција била претпочињена команди територијалне одбране?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, ја, право да Вам кажем, не знам, оно би требало, по некаквом закону да буде погчињена територијалној одбрани. Е сада, да ли је то било стварно, да ли је у тим активностима, ја не знам, јер не знам те активности које је водила полиција. Знам да је настојала да одржи јавни ред и мир. Да ли је било полиције, да ли је ишла полиција у борбена дејства, ја то не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Значи, није Вам познато?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Није ми познато и није ми нико то причао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, реците ми, до када је сведок «К» био начелник, а од када је Маринко Василић био начелник?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Овај Пантелић док је био начелник? Није ми јасно питање.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, у том периоду, значи тај ратни период, начелници полиције, ко је до када био начелник?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Када сам ја дошао у полицију, био је Пантелић из Лознице човек. Ваљда после њега Маринко је посатвљен за начелника, Маринко Василић.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: И све до 27. јула је Маринко био?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Да, тако, наводно, док он није поднео оставку.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, да ли је у том периоду била војна полиција у Зворнику?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не сећам се.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Не знате?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не сећам се, јер мој простор, мислим да је било, ваљда је била војна полиција у Стандарду. Врло мало, не сећам се, можда, ја знам да је тек касније била војна полиција из превентивних разлога, што је било доста тих људи који су бежали са линије, па су они прикупљали те људе и враћали назад.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А везано, помињете ове паравојске и тако даље. Кома су они припадали, те паравојске, коме су они били потчињени? Да ли су они при војсци, полицији, територијалној одбрани?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Нико ме није могао убедити да су било коме били потчињени.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Молим?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Нико ме није могао убедити да су било коме били потчињени. Били су, самостално су деловали, јер њихов наступ је то одавао, дрски су били, без обзира ко се појавио и једноставно, људи су се склањали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Значи, они нису имали никакву команду изнад себе?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, ја не знам да ли је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: У том неком организационом смислу?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ја не знам, не знам ја, али мислим да, док су они били у граду када су хтели, мислим да ниједан старешина не би то дозволио, да је имао команду над њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је то? Ви нисте, малопре Вас питам, то Ви ништа нисте рекли?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ја сам рекао то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви видели, нисам схватила да сте Ви нешто видели?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви то видели да они то нешто раде, шта, можете конкретније мало?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Нисам видео да су тукли некога. Женском свету су се, вулгарно изражавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте видели?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Нису бирали, знао сам у пролазу када прођем, па видим, па, знате како, мени је то било непријатно. Да су то била некадашња времена, појединцима ја бих се супротставио, на физички начин, али тада се није могло урадити. На основу таквих неколико тих примера, ја сам закључио да је то једна неконтролисана група људи, вероватно која је имала неки свој циљ, који је циљ, то они знају.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Из Вашег исказа произилази да је било прилично мирно у Зворнику. Када се Ваша породица вратила?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Моја се породица вратила негде почетком јуна.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Јуна?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Јуна.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања тужилац, да ли има?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Ви познајете Среду Вуковића, Миљка Миљановића?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Средо Вуковић, Мико Миљановић, ко су?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Познајем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта су они били?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: То су били активни полицајци пре рата и у току рата знам у почетку док смо били онако скупа, да су били обични полицајци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, у току овог периода?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, у оном периоду док смо били у хотелу «Дрина» и док смо били доле у Стандарду, да су били обични полицајци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Да ли су после напредовали, ја не знам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је био Средо после?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, знам да је, знам да је Средо био, да је одређен, неко га је одредио да буде негде у обезбеђењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чега?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Тих људи који су били у притвору. Е сада, који људи и где, ја то не знам, јер ја нисам више њега, он је ретко долазио горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где горе?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: У СУП, у зграду СУП-а, где смо ми били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту био неки притвор, то сам заборавила, добро сте ме, да ли је ту био притвор неки у суду ту, прекопута вас?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, ја не знам да ли је, само ја сам то чуо касније, да је он био негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви, да ли Ви видите неки затвор ту прекопута вас?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не може се то видети одатле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Из те зграде, из зграде, из канцеларије у којој сам ја био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је то што се не може видети, да видимо шта?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не може се видети, види се зграда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чега?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Овога «Новог извора»; види се фасада и друго се ништа не види и зграда суда се одмах надовезују овако и ништа се не види.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта има ту па се не види?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, Ви мене питате да ли је био ту затвор. Ја не знам да ли је био ту затвор, притвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вас за «Нови извор» уопште нисам питала, сада сте сами рекли, сами сте поменули «Нови извор», сада сте сами поменули.

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: То је била управа «Новог извора». Знате шта, то је била управа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам шта је, Ви сте сами поменули. Да ли је било или није било? Да ли сте чули?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, ја сам, видите, ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се Ви плашите од некога овде, од мене, од већа, од кога?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ни од кога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули упозорење да сте дужни истину да говорите када смо почели Ваше испитивање?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули упозорење да сте дужни да говорите истину.

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Говорим истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите, наставите.

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Знам да је био Средо после управник неког, да ли управник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После чега, после чега?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: После када сам отишао из војске, из полиције, причао сам, нашао сам некада, негде сам се срео и питао сам једног полицајца, шта се дешава после. Он каже, Средо је управник неког.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не после 27. јула, ми Вас питамо, мај, јуни, јули, шта је био Среда?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ја знам док смо били у хотел «Дрини», да је био полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После, после, када сте прешли у СУП, шта је био?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: После, полиција је остала у хотел «Дрини», са смештајем. Ми смо прешли у зграду СУП-а. Шта се даље дешавало у полицији, та организација, где је ко отишао, јер знам када је постављен Маринко за начелника, вероватно је повукао за собом доста тога, тих промена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је радио Среда у мају, јуну, јулу?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Он је био негде управник, није управник него, како то се каже, како, сменовођа, не знам ја, углавном, негде је био око неког притвора, да ли, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, где?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Нису ми рекли, нису ми рекли. Видите, ја сам Вам у почетку рекао да је моје одређење било, још пре него што је почео рат, једноставно да се не мешам и да не желим да сазнајем ништа. Све што се дешава да избегавам око тога, а знате због чега? Јер сам ја пензионисан преко, на позив телефона и онда сам био револтиран, односом те власти, тако да једноставно сам избегавао све што се дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Интересује ме, док сте радили, нисте се интересовали шта се око Вас дешава и ко је где, а када сте завршили онда се интересујете. Откуда то интересовање после?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Видите, није то било интересовање што сам ја хтео, него је то било овако више интересовање што су ми други, нисам волео никада да питам то, али други када причају, онда кажу, ето, овај је ту био, овај је ту био. А ја што се тиче мене, ја никада нисам, никада нисам хтео да знам шта ради командир, шта ради заменик, шта ради јединица ова, јединица она. Људи су схватили да сам ја пензионисани радник СУП-а, да имају сасвим другачији однос и активни људи поред мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала, има ли још нешто?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте се виђали са Миком Миљановићем у СУП-у?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Понекада, када наврати, видимо се, понекада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте са њим разговарали где је он?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не, нисам никада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је Вама био непосредни старешина?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Начелник Пантелић, а после начелник Василић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте виђали тада начелника Пантелића и начелника Василића?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Врло ретко, само онолико када ме позове и један и други, да ми да одређене материјале који су везани за мој посао, а иначе сам, никада нисам, јер сам претпостављао да ти људи имају много већих проблема у односу на мој обим посла и вероватно да имају потребе да комуницирају са тадашњом власти, тако да, једноставно, избегавао сам да им долазим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте пошли 26. јуна у Бијељину, па онда сте испричали да сте ту застали, остали пола сата, па онда питате полицајца шта се то дешава, па онда питате Бранка шта се то дешава, па питате инспектора из Тузле шта се то

дешава, због чега Вас је то толико занимало, ако Вас, како сам разумео, када сте почели поново да радите у СУП-у ништа није занимало и трудили сте се да ништа не питате и ништа не знате од оног што Вам није потребно. Зашто Вам је ово било потребно?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Зато што ме је изненадио сам тај приступ, призор, када сам дошао у Козлук, јер раније, у ранијим мојим проласцима, нисам очекивао да видим војску, нисам очекивао да видим тенк, нисам очекивао да видим колоне аутобуса. За мене је то било раније све нормално. Е, из тог разлога и једноставно нисам могао да верујем да је то тек тако, да се то тако брзо дешава, да не знам, малтене, да не знам. Добро, ја нисам био неки функционер да будем обавештен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је за Вас необично када је ратно стање, видите војску, тенк?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то необично?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Није било необично, али је необично.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зашто је тада било необично?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Тада је било мени необично, тај тенк што је био ту у граду и необично што сам видео већи број, већу колону тих аутобуса и камиона. Е то је мене нагнало да ја питам шта се то дешава. Иначе, да тога није било, ја бих прошао, не би ништа приметио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте познавали овог инспектора из Тузле, знате ли како се зове?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Зове се Риђошић Драган, површно га знам, знам га тек толико, јер док сам ја радио у Шеховићима, често сам био у Центру службе безбедности у Тузли и тамо сам га виђао. Знам да је био инспектор.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И њега сте питали, шта се то дешава?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Да, исто, то је било моје питање и полицајцима и њему и Бранку Студеном.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мени је нелогично да Ви идете и питате полицију, Бранка, па Риђошић Драгана, шта се ту дешава, а да са друге стране, тај Риђошић Драган сматра да Ви командујете полицијом, а Ви питате њега, шта се ту дешава. Можете ли то некако да објасните, да би то било логично? Онако како сте испричали, то је нелогично.

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ево видите, за мене је то логично. Он не познаје никога сем мене. Он зна да сам ја био полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте већ испричали. Али он каже да мисли да сте Ви ту неки главни испред полиције?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: И то сам објаснио. Нелогично је да ја цивил будем униформисаним људима старешина. Прво, не бих то прихватио. Друго, нема ни једног старешине који би то урадио, који би то наредио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: То да ја водим ту јединицу, да будем командир станице, да будем шеф тој полицији, јер зна се по структури ко је шеф полиције.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви тада нисте тога дана знали о чему се ту ради, па сте се распитивали, па сте сутрадан, како сте нам овде испричали, сазнали да су се Козлучани иселили и да Ви сматрате, према ситуацији коју сте видели, да је то

добровољно. А опет рекли сте да сте читавом том ситуацијом изненађени. Зашто сте Ви изненађени, ако се нешто ради добровољно?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: И то сам рекао, ево поновићу још једном. Обзиром да сам био старешина и обзиром да знам шта значи обезбеђивати већи скуп, никада се не бих упустио у такву акцију са врло мало људи. А знајући колики је Козлук и гледајући колико отприлике је ту, колико сам ја видео присутних људи, изненадило ме је то да је неко могао повући такав потез, да са, не знам, малим, врло малим бројем људи да ради исељавање то. Е то ме је највише изненадило. Иначе ме ништа друго није изненадило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто Вас изненађује ако је то добровољно, зашто има уопште да их обезбеђује?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: И то упућује на закључак, то мене упућује на закључак, да је ту било договора. Е сада да ли је добровољно или није, али претпостављам да је ту било договора њиховог.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да је у граду владала психоза рата и страха, па и код Вас који сте били припадник полиције, дакле, који би требали да буду нешто куражнији него обични грађани, а опет сте нам данас рекли да се ту ништа није посебно тако дешавало, па сте Ви у граду виђали да се крећу, шетају Козлучани, па сте их чак и пуно видели, јер пуно познајете. Е сада ми објасните, како то да у граду који држе Срби, Муслимани тако лепо шетају и немају ту психозу рата и страха, а да Ви као полицајац имате ту психозу, такво једно осећање?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Мени ово питање није јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то тражимо да сведок закључи да ли су ови ти Козлучани које сте виђали, да ли су деловали и они уплашено, да ли сте и Ви деловали уплашено или само Ви, а они се не плаше, како, то је питање?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Приликом мог проласка, ја се нисам задржавао, ја нисам стајао, него сам само оно што видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви не слушате.

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У граду, пита колега, у граду, када Козлучани шетају по граду, да ли се и они плаше као и Ви?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, само интервенција. Он није рекао да не би постављали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, у граду је виђао Козлучане.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сугестивно, не, он је рекао да их је виђао када је пролазио кроз Козлук, па их је виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам ја, прво је рекао, било их је и у граду.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Али да их је видео да су долазили по пропуснице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Али не да иду по граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели Козлучане да долазе у град, то сте нам рекли.

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не, нисам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, по пропусницу, дођу по пропусницу. Па, како дођу, да ли се плаше и они као и Ви или не?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не, не, по граду су највероватније долазили и највише су долазили Муслимани из самог града.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, и Козлучане сте виђали у граду. Ја сам Вас питала, да ли излазе напоље.

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Пазите, можда сам ја заменио овако, у граду, мислио сам на тај Козлук, на то насеље, кроз улицу. Е, на то сам мислио, Козлучане сам тамо виђао, а Козлучане горе нисам виђао, јер туда су они све пролазили, у Козлуку самом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам Вас питала, да ли могу да изађу, кажете, слободни су, из свог града, из свог места.

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, ја сам мислио на то место, на тај градић, да га назовем, да је градић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имамо ли још нешто?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Све што се односило на кретање, на моје виђење кретања Муслимана из Козлука, то се односило у самом оном центру, шта се дешавало мало дубље тамо, ја то не знам, али видео сам, радиле су ту продавнице. Било је ту, ходали су људи. Никада се нисам задржавао, него сам једноставно пролазио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате где је била Полицијска станица у Козлуку?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Знам, то је била стара аустријска Полицијска нека станица. Ту је била станица резервне милиције и претпостављам да је то ту. Нису имали нигде на другом месту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли, где је Дом културе, да ли је то реч о истој згради или не, Ватрогасни дом?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Нису у истој згради, одвојени су, тај Дом културе је ближи центру у односу на станицу милиције.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тај Ватрогасни дом, да ли је то код Дома културе, да ли је то исто или није?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: То је то ваљда, то је то. Ја не знам баш ту структуру, али тај објекат је. Знам, улазио сам једанпут у ту кино салу, испред кино сале била је једна као кафана, да се може сести, попити пиће.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Полицијска станица и Дом културе, колико су били удаљени једно од другог, те две зграде, приближно?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Једно, 100, 150 до 200 метара, ту негде, отприлике, колико могу да се сада сконцентришем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је било хапшење «Жутих оса» које сте поменули, да ли сте чули да је тада ухапшен Марко Павловић?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не, ја сам чуо да је Марко Павловић касније, знатно касније, да је хапшен, јер касније сам ја, више га нисам виђао, једноставно тај човек је нестао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније сте чули да је хапшен?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, када?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: У тој акцији ваљда да је хапшен, да ли непосредно иза те акције, али знам да је то, да ли дан, два, то не знам то. Само знам да је везано око те акције и да је хапшен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То крајем јула када сте и Ви престали?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је била смена, добро.

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Када је била та смена.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате, због чега је то било?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Па, ја претпостављам да је то било, да је процена, нечија процена била да смо ми, да је та организација СУП-а била немоћна, да се супротстави тим, тој паравојсци и да заведе мало чвршћи, бољи ред, да је то због тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је због тога Марко Павловић хапшен?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не знам за Марка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је питање било.

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не, ја сам мислио та хапшења, те промене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли слушате Ви питање, да ли Вам је познато зашто је хапшен Марко Павловић?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Е то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ја сам схватио ово, његово питање сам схватио, да ли је то хапшење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја бих Вас молила да слушате питања, прво да их саслушате, па онда да кажете.

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Поновите ми, молим Вас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли, ко је Марко Павловић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, рекао је.

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Рекао сам већ то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не, мислио сам на физичку, као личност?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да га опише како изгледа?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да и уопште зна ли одакле је, где живи и тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај човек?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не, нисам знао ни ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте када сте га видели први пут.

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ни одакле је. Знам да је онако средње висине, имао је мало залиске овако овде, насмијан човека, средњег раста, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамнији, светлији је био тада?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Мислим да је мало тамнији.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, немам више питања.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Мене интересује, да ли је пре рата, пре ових оружаних сукоба, да ли је било затвора у Зворнику? Био је МУП, била је полиција?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било затвора у Зворнику, притвора?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Пре рата?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ја мислим да није био. Био је некад много раније, па је то исељено у Тузлу, а до 1989. године, од 1989. године па надаље, не знам, јер нисам био ту.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је, откако је почео тај ратни сукоб, да ли је он чуо за било какав затвор на подручју града Зворника?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: У мирно време?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, не, када је почео сукоб, април, мај, јун?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не, ја мислим да није било, ја се тога не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте чули ово за Среду да је био управник?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте за Среду чули да је био управник неког, кажете, притвора?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: После када сам отишао из полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време нисте чули?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Нисам чуо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте после чули да је било неких затвора, касније?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После је рекао.

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: После сам чуо да је било затвора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који да је био?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Да је ту је било негде око «Новог извора», сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које, управне зграде или фабрике?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не знам ја где, само, пазите, «Нови извор» је имао три дела, имао је управу зграду, има каменоломе горе и има доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знато то. Да ли сте Ви чули да је био неки затвор ту у дворишту где Ви радите?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни видели?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: У дворишту, не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А у Каракају негде, на некој локацији?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Суду за прекршаје, да ли сте чули да су ту људи неки?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја се извињавам председнице већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите колега, да завршимо са питањима.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не може у исто време ако Ви постављате питање и пуномоћник оштећеног и пуномоћних оштећеног и Ви исто. Збуњен је човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите, хвала. Да ли сте видели у Суду за прекршаје неки затвор?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Само сам то хтео да Вам кажем.

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: У току рата, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је познавао Фадила Бањановића из Козлука?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Јесам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Шта је он био?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Био је мозак Козлука.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте га видели тада тамо када сте били у Козлуку?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Нисам га тада видео, јер нисам се задржавао, нисам обраћао пажњу. Јер оно што он каже, то је био закон за Козлук.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је тог дана када је био тамо у Козлуку, да ли је приметио да грађани Козлука нешто потписују?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, није ништа рекао. Изволите, немате питања? Да ли сте Ви до данас негде саслушавани?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико Вас није звао?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ли још нешто да кажете?

СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Ништа нема.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо ли питања? Нема.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте дошли данас у суд? Којим превозним средством?
СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Дошао сам приватним аутом.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате колико кошта то, тамо и овамо назад?
СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Немам појма колико.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли прихватате да суд одреди ту суму?
СВЕДОК САВО МИХАЈЛОВИЋ: Прихватам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок тражи трошкове доласка и повратка у износу који суд одреди, па

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одређују се трошкови сведоку у износу од 3.500,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, можете да идете. Ви сте добили ово што сам ја добила од Тузле ко су осумњичени, да ли је тако, прошле године још? Зато Вас питам, интересантно је да само јуче коментаришете, а када су били други осумњичени, Цијетко Јовић, Маринко, Средо Вуковић. Рекох, да нисте случајно добили.
АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: У раној фази поступка, два, три месеца након почетка главног претреса, ја сам Вас замолио и скренуо пажњу да се чудне ствари дешавају са сведоцима који овде имају процесну улогу сведока. Противио сам се извођењу неких тих доказа које сте Ви на вољшебан начин добијали од Кантоналног тужилаштва из Тузле. Ја не сумњам да то веће је имало те податке, али оне податке са којима одбрана располаже, шта се ради са сведоцима, на који начин се уцењују, како се саслушавају овде као сведоци, а одмах затим као осумњичена лице приводе у Тузли и у Сарајеву, знате, те податке ја сам Вама скренуо пажњу. Погледајте транскрипте, када сте Ви нама покушали.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, ја вам само и објашњавам, у том циљу сам и тражила извештај и добила која су лица осумњичена.
АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Нисте прави извештај добили, колегинице, манипулише се са овим судским већем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са нама се манипулише?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала Вам на информацији, добро.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: И још нешто да Вам кажем. Значи, низ поступака у међувремену је покренуто против лица која су саслушавана као сведоци у овом предмету. Значи, мешају се улоге. Та лица су на исте околности овде сведоци, тамо су окривљени, знате. Треба мало да прибавимо те податке и да видимо и да онда направимо један што каже човек, хладне главе распоред и програм, да се види.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него, интересује ме само, јуче онаква реакција, зато Вас питам, да ли имате податке?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, могу ја да одговорим на Ваше питање, одакле таква реакција. Реакција је сасвим разумљива и сасвим јасна, не само са бранилачке улоге, него са улоге сваког од учесника у поступку, требало би да буде тако. Као прво, Ви сте јуче чули да је тај исти сведок којег смо ми овде саслушавали, у Хагу, односно не у Хагу, него пред хашким истражитељима дао изјаву. Поставља се питање, зашто ми, односно ово веће, није добило ту хашку изјаву, односно изјаву коју би ми могли једино да користимо. Не изјаву његову као што је дао као сведок у Тузли. Ми немамо ту изјаву. Поставља се питање, да ли су и остали можда сведоци или они који би требали да дођу или они који су саслушани, давали такве изјаве, али ми о томе уопште нисмо обавештени. Ја не бих сигурно сматрао да Тужилаштво, поготово не у личности господина, уваженог колеге који је заступа, као заменик, ову оптужницу непосредно, рекао да неко опструира доказни поступак и правду, на крају, али мислим, ту ћемо ми имати доказних предлога, мислим да је неко опструирао, када такав исказ који је он дао пред Хагом, које би могли да користимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доказни поступак још није завршен. Управо сте сада дошли на ту тему код тих Ваших предлога.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нисам ја, Ви сте, нисам ја, очигледно Вам је остало у ваздуху то што смо ми скренули пажњу јуче, а поновићемо и сада, тај човек је уцењен, зато смо и ставили примедбе. Нисмо ставили примедбе на исказе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Других осумњичених који нису уцењени.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Бошњака или Муслимана, како год желите да кажете, нисмо јер су коректни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте схватили, очигледно нисте схватили оно што сам хтела да кажем.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Видели смо да сведок лаже, да је уцењен и тражили смо мотиве и утврдили смо да је то то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Утврдили смо да је сведок оптужени, сам каже, сам Вам је рекао, каже, па ја ништа данас нисам рекао што би мене теретило. није рекао, али сам Вам данас рекао истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви не желите да схватите оно што ја говорим, није битно.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Само сам хтео да појасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да видимо доказне предлоге, рекли смо за данас да ћете доставити. Да ли сте писмено или како?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Колегинице, ја сам хтео данас да замолим ово веће, да ви нас као браниоце, третирасте исто као и другу страну и да нам омогућите да ми радимо свој посао нормално, знате. Шта то подразумева? Тражим од већа, ми имамо

прелиминаран списак сведока, да мислите да ми нисмо озбиљни људи, процесни, да се не понашамо по процесним захтевима, прелиминарно око тридесетак сведока. Да би ми могли на ваљани начин овоме већу да презентирамо та лица која ми предлагемо као сведоке, ми би морали по Вашем овлашћењу, ако се већ придржавамо тог неког озбиљног посла, да одемо на терен, да припремимо те људе, да Ви нама између осталог нека средства новчана за тај одлазак на пут, помоћнике и да ми те људе презентирамо шта ће они износити овде, на које околности ће они сведочити, а са друге стране, већина од тих људи, значи је у страху и њима требају средства заштите и мере заштите и они да би ми те предлоге, значи, ваљано и те доказе, ваљано спровели, ми смо, значи, у једној позицији где сматрамо, лично сада, ако презентирамо сведоке Вама, како се до сада процес овај одвијао, да разна лица која прате овај поступак у публици ће на разне начине утицати на те сведоке. Вероватно ће покушати кроз разне пријаве, кривичне прогоне, да опструишу те наше предлоге. Ми предлагемо, значи да веће прво нама да одобрење да идемо тамо, да разговарамо са тим људима, да се према тим лицима примене мере заштите и да нам омогућите, огроман је ово посао, значи да не би као у неком обичном процесу, обичном случају, ми само Вама казали имена пар лица која ми сматрамо да треба да саслушате и да се на томе заврши.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одмах могу да Вам кажем.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: За сада, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одмах што се тиче трошкова Ваших за припрему сведока, као што сте сада рекли, то није предвиђено одредбама Закона кривичног поступка, а што се тиче различитог третмана, ја сам наравно се обратила и једној и другој страни. Тужилац је поднео писмени предлог са одређеним бројем сведока, а Ви ако сматрате да је тај Ваш предлог и Ви исто поднесите писмено, да не би публика чула о којим се именима ради, а ако желите претходно, ја и када сам читала онај предлог, нисам читала имена.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Уколико такав став веће има, ја сматрам да ово суђење неће бити коректно и фер према брањеницима и да ће они бити ускраћени за своју одбрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који став, везано за трошкове Ваше да одлазите да припремате сведоке?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас молим да ми то писмено напишете, па ћу ја то видети, под које би се то могло трошкове подвести, тај Ваш захтев.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, Вама су изузетно познате, ако икоме у овој судници, онда Вама, Европска конвенција о људским правима, о правима оптужених у поступку, о правима људи да се бране. Овде се не води парница у коју неко може да улаже средстава колико треба да улаже, да би остварио некакав интерес. Када би се водила парница, грађанско право, онда би страна која заступа одбрану, била хендикепирана и изгубила, не би могла ни основна вештачења или основне трошкове у том поступку да плати. Да би једно суђење било, поред осталог, могу наставити, да би једно суђење, поред осталог, било фер и коректно, и оптужени имају права да траже да се издвајају, односно издвоје нека средства да им се помогне у њиховој одбрани. То се не може свести само на парничне трошкове које одреди Министарство правде за одбрану по службеној дужности. То се не може свести, само на то. У конкретном случају, ово је предмет који је уступљен из Хага, да ли је тако, обављено је стотине разговора који су обавили хашки истражитељи,

хиљаде сати, хиљаде дневница које су плаћене да би се дошло до једног исказа. Са друге стране, у једном фер суђењу имате само трошак Државе, осим на њихову храну и на њихове адвокате, 40 односно сада 50% припреме за једна озбиљна суђења. Плус то, ти браниоци немају бенефицирани радни стаж као други који раде у овим поступцима. Ја се слажем да имају не само бенефицирани, дупли бенефицирани радни стаж и слажем се да имају тродупле веће плате, јер раде најозбиљније предмете који траже максимални ангажман. Али, исто тако и браниоци који заступају у овим предметима, поготову оптужени имају права, имају права на фер суђење. Фер суђење подразумева да слободно могу предлагати, да можемо да наступамо на начин, да прибављамо, прикупљамо доказе, разговарамо са појединим вештацима, да нам се омогући увид у поједине архиве и тако даље, да одемо и у Сарајево, да видимо какве су архиве тамо о овим догађајима, да имамо преглед и приступ архивама Хашког трибунала у вези догађаја у Зворнику. Дакле, све то би ми морали да добијемо. Ја мислим да ћете се сложити са мном. Да ли је ово веће у могућности да тако изађе у сусрет, односно да оствари и омогући фер суђење, ја то не знам, не знам однос већа и овог суда према Министарству правде или не знам према коме, ко би требао да гарантује фер суђење и обезбеђење свих трошкова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колега, да ли можемо сада, да ли имате још нешто да кажете везано за те трошкове?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Имаћемо доказне предлоге, исто у том смислу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да конкретизујемо, ја бих Вас молила да очигледно ово није прецизан захтев, нити које трошкове тражите, нити по којим основама, нити у складу са којим одредбама ЗКП, везано за трошкове, а нити сте предложили, схватам због тога, молим Вас да писмено напишете.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Супсидијарно примењујемо неке одредбе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да писмено онда поднесете предлог за сведоке и евентуално шта имате да образложите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И Министарству да проследите, председнице већа, ако буде потребно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поднесите Ви овде, а Ви ћете, не знам коме, не знам од кога тражите, од Министарства или од суда или како. Нисте прецизирали ни по ком основу ни зашто, ни суму, ни ништа.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја сутра могу тражити од Међународне заједнице, од истог овог Међународног суда који је до јуче одлучивао, да питам, да ли се ради о фер суђењима у поступку пред Специјалним судом за ратне злочине, да ли се ради о фер суђењима, колико је средства утрошено за доказивање кривице, колико је средстава утрошено за све друго, а колико је утрошено средстава у поступцима за њихова права, да могу да се бране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, схватила сам да ћете писмено одредити захтев, да ли је тако. Уколико имате сведоке које предлагете да буду саслушани у својству заштићених сведока, онда напишите писмено суду, то из предмета неће излазити. Изволите, колега.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Прво да кажем да се у потпуности слажем и да не схватите погрешно, ништа није упућено према већу. Ви сте пред нама и због тога то морамо да кажемо Вама. Ево, нисмо у прилици да кажемо неком другом, значи не односи се, није лично према већу, ни према поступајућем тужиоцу, али оно што је специфично у овом предмету, где заиста, видите, имамо оптужницу где се помињу разна лица, разни надимци, који су вршили велике злочине. Судимо овде

присутнима који су ухваћени и хтелио ми то или не, они и пред Вама и пред јавношћу, поготово одговарају за све то, зато што су ту. Ја знам да ће судска одлука бити искристалисана кривица и тако даље, појединачна одговорност, али тај је утисак. Сваки дан се то појављује у медијима, коначно то имамо прилике да слушамо ових последњих дана, поготово се односи на окривљеног кога ја браним, под надимком Торо, који се помиње у свим вестима. Значи, у једној ситуацији говори се ратни злочини, па побијено на Видовдан, не знам толико и толико људи, заклано толико и то је, онда, између осталог, Торо. Знате, када то слушате, то читате, Ви стичете утисак, то је тај који то ради. А ми у предмету практично немамо, немамо ниједно дело, не практично, него немамо ниједно дело за које неко терети Тора да је извршио убиство. Тешко је у тој ситуацији доћи до правичне и искристалисане одлуке. Нисмо у могућности ово што колеге кажу да дођемо до пуних адреса сведока. Ја имам, ја сам и обећао да ћу усмено изнети, али не могу половином да дам предлог са именом, презименом, неким надимком и да сада то јурим. Нисам у могућности ни да сазнам пуне податке, управо због разлога које су колеге рекле. Наравно, Тужилаштво је ту у далеко већој, у апсолутној предности, има полицију, има службе које то раде и наравно да они могу то, своје предлоге да дају. Тужилаштво је једна страна. Не очекујемо ми сада да Тужилаштво предлаже сведоке који ће бити на страни одбране, нити то треба да ради. Ја сам апсолутно против некакве комунистичке одредбе као, тужилац треба да брине и о окривљенима. Немојте, онај ко ме тужи, немој да ме брани. Значи, не очекујемо то, то и не треба да ради, али ми нисмо у могућности да дођемо до свих тих података, да би могли заиста да пружимо квалитетну одбрану, како би желели да то урадимо. И да нас не схватите погрешно, можда се то догађа и у другим предметима. Ја сам бранилац по службеној дужности, а желим да урадим свој посао ваљано, чак ми је небитно што ме понижава министар тиме што ми даје 30, 40%. Почео сам овај посао, хоћу да га урадим ваљано. То говоримо Вама, јер сте испред нас. Ми ћемо, наравно, направити нешто што, некакав писмени, који би волели да проследимо на тих неколико адреса, јер то није сада само овај предмет. Ја претпостављам да је то и у другим предметима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда нешто од тога може и суд да уради?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Можда нешто може и суд да уради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако предложите, ја сам мислила да ћете Ви то раније, ово се сада доста пролонгира, добро.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: И ево ја сам сада у прилици да усмено предложим само једног сведока и то баш нисам сигуран колико су ти подаци сада свежи. Не знам да ли је то упутно, пошто бих покушао да баш, не бих оно да сецкам, па сада једног, па онда писмено још неког, што год будем могао више да урадим, али заиста. Не схватите као примедбу Вама, заиста, него примедба једном начину како је то организовано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Грујићу? Само ако можда има још нешто да каже везано за ове предлоге. Није ово предлог.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја ценим и мислим да би ипак требало обе стране бити равноправне. Ако Држава издваја авионе и шаље наше оптужене одавде за Хаг и назад, ако ова Држава, ово Тужилаштво и истражне судије данима финансира и возила и дневнице и трошкове и тако даље и тако даље, да би ми били њима равноправни и да би суд био заиста равноправан, треба омогућити и одбрани исте

такве услове и зашто рецимо, судија или не знам тужилац има пуну плату, а наш адвокат има 50% од цене оне која му припада. Даље, хоће ли он из свога џепа ићи да истражују, да узимају адресе људи, да их питају за заштиту и тако даље, док ови, супротна страна, све им је плаћено, наготово, дакле, имају возило и дневнице и трошкове и тако даље и тако даље. И зато се придружујем и тражим да се обе стране изједначе у правима и обавезама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја сам хтео да кажем следеће да браниоци због равноправности странака пред судом и поред законске обавезе тужиоца да води рачуна и прикупља доказе који иду у корист оптуженим, а не само оне који иду на штету, да би се, дакле, због интереса свих нас који смо овде, утврдила истина. До сада је поменут од стране браниоца Ђокића само један сведок и ја сам се постарао да се он пронађе где је, идентификује и да дође пред суд. Када сам га предложио, тај исти бранилац се противио да се он саслуша. Према томе, значи, морамо ипак бити фер. Што се тиче Тужилаштва које је заиста у, то морамо рећи, у повољнијем положају него што је одбрана, баш због ових других материјалних прилика о којима су колеге говориле и ја бих само сада поред мог писменог предлога, додао још један, да саслушамо једног сведока. Предложио бих, то је сведок кога је јуче поменуо сведок Лазаревић, Споменка Стојкић, која живи у Челопеку, а на околности радње извршења кривичног дела на овом месту, дакле, у Дому културе у Челопеку.Ето толико.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја нисам добио предлог тужиоца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисмо га још ни уручили, јер је тек стигао. А и ми смо одредили неке сведоке, па ћемо сада видети. Ја сам мислила да ће бити данас.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја као пуномоћник оштећених, за сада немам предлога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви немате? У вези ове сведокиње Споменке Стојкић, на оцену суда.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Судија, када добијемо, ја сам разумео да је тужилац предложио више сведока, па када добијемо, онда ћемо се изјаснити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ми смо одредили неке сведоке које ће суд, које смо раније мислили.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се у својству сведока саслушају Анђелко Васиљевић, Ацо Бајић, Стојкић Споменка, Хусеин Дубочанин и Мико Миљановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ви ћете добити распоред саслушања сведока за март. За април је исто заказана последња недеља. Ја очекујем овај писмени захтев обрзложен, да ће стићи у међувремену, а добићете и поднесак тужиоца. То је све.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се прекида, а следећи се заказује за:

**26., 27., 28., 29. и 30. март 2007. године
са почетком у 9,30 часова,
судница број 2.**

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА